

BLOED

KORT
ROTTERDAMS

Beeld: © Sanne Donders, 2017

Irene de Rooij
Het Lyceum Rotterdam

Ik durfde niet aan haar te zitten, m'n handen waren klef en zij was het ook. Ons afscheid was zo anders dan onze ontmoeting eerder die avond. Verliefd werd ik na deze avond niet, in de auto op weg naar huis focuste ik me niet op het verkeer maar op de druppels die braken op m'n voorruit. Haar parfum hing nog in mijn t-shirt.

Ze stond voor de spiegel in een donkerrode wc waar ik ver weg het gebonk van de muziek hoorde en dichtbij het suizen van het bloed door mijn bloedvaten, dichtbij mijn oor. Ik weet niet wat er gebeurde maar ze trok me mee een van de bekladde hokjes in. Ik herkende haar, maar wist niet waarvan.

Normaal gesproken zou ik geen probleem hebben met zo'n welgevormd, aantrekkelijk meisje dat me meetrekt en met mij verstrengeld raakt in een toilet. Maar omdat het allemaal voor het eerst was en zij mij toch zo bekend voorkwam begon m'n bloed sneller te stromen.

Haar heupen zaten net iets lager dan normaal gesproken en haar taille was smal en hoe ik het mooi vind. Ze droeg grote ringen en haar onderlip was iets voller dan de bovenste. Ik heb een wipneus zonder twee ringetjes, zij had er een met twee ringetjes.

Ik heb nooit begrepen waar die dingen goed voor zijn, maar daar ben ik misschien te oud voor.

Ik kon haar onzekerheid horen over haar tieten die 's avonds, net zoals Mozes de rode zee splitste, splitste. Niet dat ik het echt hoorde maar na een drankje of vijf. Het ging

makkelijk - alsof we sinds jong al stoeiden. Zij begon en ik volgde, zoals ik heel mijn leven al doe.

Zelfs als ik nu nog in de spiegel kijk, schrik ik, omdat ik denk dat ik haar zie. Hoe kan het dat zo'n grote jongen als ik met zo'n tenger, vreemd maar toch herkenbaar meisje verstrengeld raakt in een club waarvan ik de naam niet weet?

In de auto na die avond dacht ik aan een foto, geplaatst op Facebook. Anne was in de donkerrode wc denk ik een jaar of 19, hoop ik, we hebben het er niet over gehad. Ik was toen 26 en had een saai leven als mislukte student aan de TU Delft.

Ik zou, als ze niet zo ontzettend ongemakkelijk bekend voorkwam, haar appen om mijn onbegonnen liefde verklaren. Ontmoet in een donkerrode wc in een club waar m'n bloed sneller door m'n bloedvaten ging stromen.

Er zou ook niets raars aan deze situatie geweest zijn als dat meisje, dat mij deed smelten van geluk als ik haar mocht kussen, niet mijn zus was.